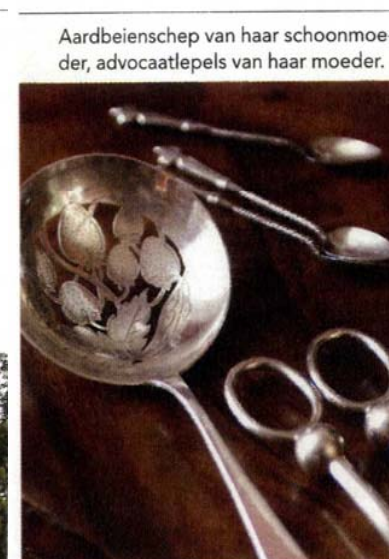

De lifestyle van...

Zeker zestigduizend mensen gaan dagelijks naar hun werk in bedrijfskleding van Emergo Textile Projects, waarvan **Barbara Schothorst** (50) manager is. Werken is haar passie, maar nooit ten koste van man, kinderen én een groep goede vrienden. Dat ze pas op latere leeftijd moeder werd, beschouwt ze als een gelukkige speling van het lot.

Voor de ingang van het pand van McGregor in Driebergen. Barbara's Emergo Textile Projects is een divisie van de McGregor Fashion Group.

Aardbeienschap van haar schoonmoeder, advocaatpels van haar moeder.
Antieke Russische ring die Barbara voor zichzelf kocht in Brussel, toen ze haar BV had verkocht.

Enkele voorbeelden van bedrijfskleding.

Barbara Schothorst.

De spiegel, gevonden in Brussel, bleek precies te passen boven de schouw.

‘Misschien gaat het roer ooit hélemaal om’

Vijftig is ze nu, en dat is niet anders dan 49. “Je voelt je de volgende ochtend echt niet een ander mens. Dertig worden, dat vond ik pas opwindend! Ik heb toen een groot feest gegeven. Bij veertig had ik gemengde gevoelens, maar nu maakt het me niets meer uit. Wat ik wel jammer vind, is dat ik duidelijk minder energie heb naarmate ik ouder word. Ik ben de hele dag op vol tempo bezig, moet op hoog niveau alert zijn, en 's avonds merk ik gewoon dat het op is. En ja, je gaat het ook zien, hoe goed ik mezelf ook verzorg. Ik heb een paar jaar geleden mijn oogleden laten corrigeren, maar daar blijft het wat mij betreft bij. Voor mij geen botox of iets dergelijks, dat vind ik eng en volgens mij helpt het niets.”

BUITENSTAANDER

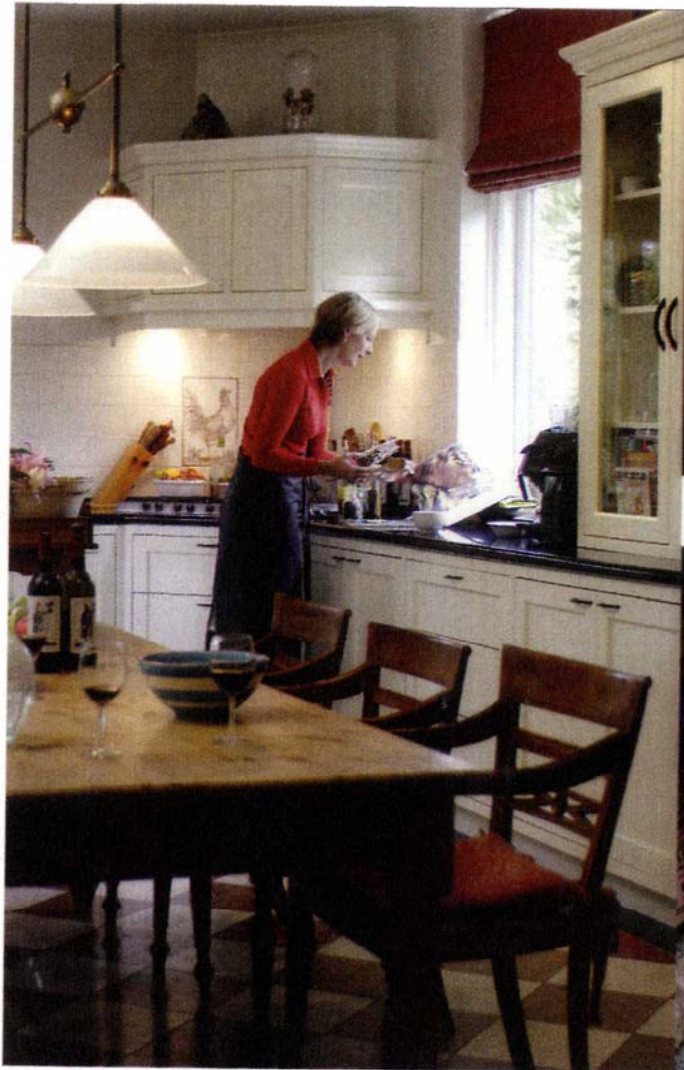
“Als ik aan mijn jeugd denk, dan overheerst een geluksgevoel. Mijn vader was directeur van een groot reclamebureau, een van de eerste in Nederland. Ik ben de middelste van vijf kinderen, ik heb twee broers en twee zussen. Een halfjaar na mijn geboorte – in Halfweg – verhuisden we naar Blaricum, toen nog een beeldig boerendorp aan de rand van de hei. Ik verhuisde letterlijk in een verhuisdoos op de achterbank van de auto. We zaten op de openbare basisschool, waar we wandelend naar toe konden, en de (buitenschoolse) gymnastiekles werd gegeven in het gymlokaal van de school. Zoals jonge kinderen tegenwoordig van hot naar her worden

gesleept voor tennis, hockey en golf, dat was er toen echt niet bij. We hadden het goed thuis, maar we werden niet verwend. Dat we ‘anders’ waren dan veel van onze klasgenootjes realiseerden we ons aanvankelijk niet. Maar aan het eind van de lagere school werd ik me er wel meer van bewust, niet zozeer omdat ik mezelf als een ‘buitenstaander’ beschouwde maar door de andere kinderen, die zich tegen ons begonnen te keren. Dat was een vreemde gewaarwording. Ik herinner me nog goed dat ik dat vervelend vond.”

EEN GROOT GEZIN

“Mijn ouders wilden graag een groot gezin. Toen mijn moeder zwanger was van mijn

jongste broer hoopte ze zelfs stiekem dat het een tweeling zou worden. Ik wist zeker dat ik zelf ook een groot gezin wilde. Dat is er niet van gekomen omdat ik de tijd heb genomen – en gekregen – om een eigen bedrijf op te bouwen. Hoewel ik intens naar kinderen verlangde, een gevoel dat steeds sterker werd naarmate al mijn vriendinnen om me heen baby's kregen, ben ik achteraf heel blij met de manier waarop de dingen in mijn leven gelopen zijn. Ik kon rustig om me heen kijken en zorgvuldig bepalen wat ik werkelijk wilde. Het sterkt je als mens als wat je bedenkt ook werkelijk lukt. Als ik veel eerder moeder was geworden, had ik me beslist niet in die mate kunnen ontwikkelen.” →

In de grote leefkeuken, Barbara kookt graag.

Van de vorige eigenaar kregen ze deze asbak met daarin een foto van het huis.

Een kistje met Franse vakantieherinneringen.

Brochure van Barbara's divisie ETP.

Overleg met het team, van links naar rechts: Stiliste Mascha, managementassistente Betsy, divisiecoördinator Esther, Barbara zelf en projectmanager Christine.

Zilveren nummers voor aan een theekopje, een cadeau van vriendin Janine.

GEZELLIG NAAR NIJENRODE

"Dat ik 'in de reclame' wilde was vanaf het begin al duidelijk. Bij mijn vader had ik gezien hoe leuk dat was, en ook mijn oudste broer had zich ontwikkeld tot een markant figuur in die branche. Na de middelbare school schreef ik me in op Instituut Nijenrode, want het type opleiding sprak me enorm aan. Wat ik me niet gerealiseerd had, was dat er toch wel erg veel B-vakken werden gegeven. Dat lag me als echt A-mens helemaal niet. Bovendien werd ik enorm afgeleid door het campusleven op Nijenrode – ik had het er veel te gezellig. Op een gegeven moment dacht ik: laat ik maar gewoon een baan zoeken. Het leuke is dat ik ooit in een recensie van een boekje

over ons dispuut neergezet werd als iemand die het heel goed gedaan heeft in haar carrière. Ik hoop maar dat mijn docenten van toen dat boekje eens lezen!"

SCHOT IN DE ROOS

Die baan werd 'een baantje' op de marketingafdeling bij de AMRO bank op het Rokin. "Op een mooie, zonnige dag stond ik daar voor het raam en dacht: iedereen loopt lekker buiten in de zon en ik zit hier op dit suffe kantoor. Wat doe ik hier nog? Zal ik maar niet gewoon weer gaan studeren? Ik heb toen een paar marketing- en reclamecursussen gevolgd en de overstap gemaakt naar een reclamebureau. Ik solliciteerde bij de tien grootste reclame-

bureaus van Nederland en kwam uiteindelijk terecht bij het kleinste, de Compagnons, een bureau dat was opgericht door een paar reclamemensen die uit de directie van het bureau Prad waren gestapt en een andere formule wilden beginnen. Het bleek een schot in de roos."

RELATIE OP HET WERK

Eric Heymens Visser was directeur bij de Compagnons. "Ik had het zelf lange tijd niet door, maar op een gegeven moment zei mijn vriendin: 'Je bent gewoon verliefd op die man, zoals jij over hem praat!' Ik vond dat onbestaanbaar. Ik was begin twintig en Eric was zeventien jaar ouder dan ik. Ik vond hem erg leuk en een heel bijzondere

man, maar het leek me tegelijkertijd een onmogelijke combinatie. Het heeft wat voeten in de aarde gehad voordat onze relatie zich ontwikkelde. Inmiddels zijn we vijftientig jaar heel gelukkig samen, waarvan acht jaar getrouwd."

LEKKER KOKEN

"Toen het uiteindelijk wat werd tussen ons, wilden we het eerst niet wereldkundig maken, want een verhouding met de baas, dat kon natuurlijk niet. Dus maakten we allerlei omtrekkende bewegingen. Zo kwamen we soms 's ochtends ieder van een andere kant aanlopen bij kantoor. Terwijl iedereen het waarschijnlijk allang doorhad, dachten wij nog steeds dat het

keurig geheim was. Uiteindelijk was het geen doen, dus ben ik opgestapt. Ik dacht: ik kom wel weer aan de bak." Dat gebeurde ook. Niet lang daarna trad Barbara in dienst bij La Cuisine Française van Pat van den Wall Bake, waar ze de administratie op orde moest brengen maar ook intensief kennis maakte met de hogere kookkunst die Pat op haar kookschool onderwees. "Het was hard werken met ongelooflijk veel plezier. Ik heb vooral mijn liefde en belangstelling voor mooi tafelen daar ontwikkeld. Koken is voor mij een van de meest spannende bezigheden. Samen met goede vrienden genieten van een mooie tafel en goed eten, vind ik een van de beste vormen van sociaal contact. Ik ga nog steeds heel

leuk om met vrienden van de middelbare en de lagere school. We feesten en eten samen, vieren oud en nieuw met elkaar en onze kinderen zoeken elkaar in de vakanties op. Het is voor mij van groot belang om naast mijn werk en mijn gezin, het fundament van die vriendschappen in stand te houden."

VOOR MEZELF BEGINNEN

"Ik wist dat ik ooit voor mezelf zou beginnen. Het ondernemerschap zit me in het bloed. Na mijn vader zijn bijna alle gezinsleden het pad van de ondernemer ingeslagen. Maar wát ik zou gaan doen, daarvan had ik lange tijd geen idee. Verder dan 'iets met kleding' kwam ik niet." Toen haar →

De hal van het huis, met originele details. Het pand is ondertussen een monument.

Tweelingzons Mees en Justus oefenen in de tuin.

jongste broer samen met zijn compagnon (zij zouden later McGregor Fashion Group oprichten) bulkleding ging produceren voor grote kledingzaken als C&A, zag Barbara haar kans schoon. "Mijn broer en zijn compagnon maakten tussendoor wel eens promotiekleding voor Marlboro of Heineken, maar dat had niet hun grootste aandacht. Het was een nog onontgonnen markt. Ik schreef een businessplan en stapte ermee naar de bank. Ik begon met tien-duizend gulden van de bank en het beetje dat ik zelf gespaard had. Ik huurde een ruimte bij mijn broer en kocht bij Ikea een tafel en een stoel. Mijn eerste rekenmachientje heb ik nog! Mijn man Eric is vanaf het begin op allerlei gebieden mijn belang-

rijkste sparringpartner geweest, en nog steeds speelt hij indirect een belangrijke rol in de dingen die ik doe en hoe ik ze doe." Barbara's divisie maakt representatieve bedrijfskleding voor grote bedrijven als ABN Amro Bank, V&D, de Bijenkorf. Daarnaast worden promotionele items ontwikkeld voor aankleding van grote sponsevenementen. "Ik vind het nog steeds een spannend idee dat in Nederland zeker 60.000 mensen tijdens hun werk onze bedrijfskleding dragen."

FULLTIME MOEDER

"Ik wilde dus heel graag kinderen, maar Eric had daar aanvankelijk niet zo'n behoefte aan; hij had al een dochter uit een

eerder huwelijk. Gelukkig kwam het goed. Twaalf jaar geleden werd onze tweeling geboren. Twee prachtig gave, volmaakt verschillende kinderen. Ik was toen 37, Eric 53. In het begin was het best hectisch, ik had het gevoel dat ik alles op het verkeerde moment deed. Maar het is verbazingwekkend hoe snel je in je rol groeit." De tweeling was anderhalf toen Barbara haar BV verkocht. Er brak een tijd van fulltime moeders aan. "We verhuisden naar België, naar een charmant Franstalig dorp. We genoten van de zeeën van tijd die we aan elkaar en de kinderen konden besteden. De kinderen gingen twee dagen naar de crèche, op een idyllisch plekje aan het einde van een doodlopend hobbelig land-

'Het is verbazingwekkend hoe snel je in je rol als moeder groeit'

Servies van haar schoonmoeder dat nog steeds wordt aangevuld met oude en nieuwe stukken.

Kleding voor de medewerkers van de Postbank-winkel in Nijmegen.

Dressoir in de woonkamer, de kleur van de muren komt uit Venetië, de verf is in Nederland gemengd.

weggetje. Het was een zalige tijd, maar na krap twee jaar begon het bij mij toch weer te kriebelen. Toen ben ik bij McGregor begonnen. Ik reisde in het begin op en neer tussen België en Nederland. Maar uiteindelijk was dat niet vol te houden, dus zijn we weer in Nederland neergestreken. Ons huis in Baarn is heerlijk, we hebben er inmiddels het nodige aan verbouwd. Een nieuwbouwhuis was voor ons geen optie."

WEESHUIS IN ROEMENIË

"Ik beschouw het als een groot voordeel dat Eric wat ouder is en niet meer werkt. Hij kan er zijn als de kinderen hem nodig hebben. Ik krijg alle ruimte om me aan mijn werk te wijden en doe dat voor hon-

derd procent. Ik vind dat het in dit vak niet anders kan. Het is een wereld waarin trends elkaar snel opvolgen, de concurrentie is heftig en een groot netwerk is van groot belang. Zonder op te scheppen kan ik zeggen dat ik een autoriteit op mijn gebied ben. Of ik dit tot mijn 65e blijf doen weet ik niet, misschien gaat het roer ooit hélemaal om en wijd ik me aan een ideëel project, zoals een weeshuis in Roemenië. Voorlopig ben ik nog absoluut niet bezig met afbouwen, integendeel. Ik heb het gevoel dat er nog een boel leuks moet komen. Misschien wel iets heel anders."

Voor meer informatie over het werk van Barbara: www.etp.nl en www.mcgregor-fashion.nl

Favoriete bloemen: de rode rozen met dauw – zó uit de tuin – die ik iedere ochtend van mijn man krijg. **Lezen:** ik gun me de tijd niet. Behalve voor de krant 's ochtends en zaterdag het *Volkskrant Magazine*. En ik verslind nieuwe kookboeken. **Gaat graag uit eten:** in nieuwe restaurants, ik wil op de hoogte blijven van de trends. **Beste eigenschap:** geduld en relativingsvermogen. **Slechte eigenschap:** ik ben behoorlijk eigenwijs. **Mooiste compliment:** ik kan jonge mensen inspireren en stimuleren. **Geestelijke ontspanning:** in de keuken. Ik draai mijn hand niet om voor een etentje voor 14 man. Ik ben een expert in soepjes.

Tekst: Annette Wierper • Fotografie: Henk Brandsen • Styling: Caroline Schuller tot Peursum • Visagie: Yvon Moll voor Lancaster • Kleding: McGregor